

ДЕСЕТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА КОТАРАКА ПАНЧО

По цѣлъ день изъ кѣщи Панчо все се мръщи, ходи като боленъ, все е недоволенъ, млѣкото не кусна, единъ плѣхъ изпусна, ни то спи, ни мърка, ни въ долапа бърка.

— На Панчо е лошо, — каза чичо Тошо, — Трѣбва да повикамъ фелдшера Велико.

Като всѣко куче, Баро се научи, че фелдшеръ ще чакатъ, за Панча котаракътъ:

— Бѣгай, Панчо, бѣгай. Тебъ ти не прилѣга съ компресъ да се виешъ, цѣрове да пиешъ, да гѣлташъ хинини, чай съсъ аспирина и на свойтъ лапи да слагашъ чорапи. Бѣгай, иначе, братко, ще живѣешъ кратко!

— Ехъ, ти глупавъ Баро, ехъ, ти куче старо! Азъ не съмъ ни боленъ, нито недоволенъ, само се приструвамъ и така хитрувамъ, че щомъ ми е лошо и менъ чичо Тошо ще прати на бани, като леля лани. Змей Горянинъ

(Продължение отъ стр. 3)

— Я гледай, азъ забравихъ, че цѣлъ си измокренъ. Стой тука, ей-сега ще дойда!

Следъ малко лѣкарътъ се върна съ купъ дрехи и дебело одеало въ рѣце. Той накара Любчо да се съблѣче, намаза го съ нѣкаква течностъ, разтърка го, облѣче го съ чиститѣ дрехи и го зави съ одеалото. Ахъ, какъ хубаво, топло му стана! Така приятно топло, че скоро

Отъ онази нощъ се минаха нѣколко години. Сега Любчо е ученикъ въ прогимназията, щастливъ и доволенъ. Майка му е здрава и весела жена. Тя постоянно седи при него и му помага въ уроцитѣ. А вечеръ сѣдяхтъ господинъ, който ги спаси, дохожда при тѣхъ и ги прегръща. Любчо го цѣлува и казва:

— Колко си добъръ, татко!

(По една малка идея на
Урания Константинова)